

lod Blikket glide rundt i Stuen. Han genkendte det svære Egebord og Bænken under de smaa, manglede Vinduer, Væggenes grønmalede Paneler, den fir-kantede Bilæggerovn med de tynde, snoede Ben, det mørke, sandbestrøede Lergulv, Spinderokken og det blaastribede Alkove-Forhæng i Stuens ene Hjørne. Paa en Hylde oppe under Loftet stod en Række solblanke Tintallerkener, og paa Væggen over en gammel Armstol ved Kakkellovnen hang som Prydelse et Halmkors, en „Majkost“ og to indrammede Navneduge med Aars-tallet 1798. Alt røbede en nøjeregnende Sans for Orden og Renlighed. Der hvilede over hele den lille, sol-opfyldte Bondestue en troskyldig, søndagsfestlig Hygge, der ganske fortryllede ham. Uvilkaarligt sammenlignede han denne stilfærdige Jævnhed med sit eget Hjemms urolige Luksus, med de moderne Købstadboligers brogede Ud-styr af orientalske Tæpper og Portierer, af Fløjelsmøbler, Malerier og letfærdigt Parisernips — og han tænkte ved sig selv: „Hvor tankeløst dog Menneskene handler med deres egen Lykke! Hvor let de tilegner sig det slette; hvor vanskeligt de bevarer det ædle og skønne!“

Paa Pillen mellem Vinduerne fik han Øje paa et Billede, der bestod af en Samling Portræter af bekendte Mænd i simple Træsnit. Der var Tscherning, Grundtvig, Monrad og endnu et Par Mænd, som han ikke kendte. Midtpartiet dannedes af et større Gruppe-Billede, der forestillede Frederik den Syvende i det Øjeblik, da han omgivet af sine Ministre underskriver Grundloven. Emanuel erindrede at have set det samme Billede i sin afdøde Moders Stue, — og det gjorde et forunderligt Indtryk paa ham efter saa mange Aars Forløb at møde det igen i disse Omgivelser.

Pludselig hørte han Trin ude i Gaarden. Ud fra en lille Laage mellem Staldlængerne kom en ung Pige gaaende med et Malkeaaag over Skuldrene, fulgt af den hvidhaarede Knøs, der hin Vinteraften havde været hans Kusk paa Slædeturen hertil. Den unge Pige var søndags-